

til at opfylde deres Arbejdspligt. Blandt de Midler, som nu haves til Raadighed, er der for det første Spændetrøje, og det maa man dog erkende, at Spændetrøje er ikke egnet til at være et Straffemiddel overfor trodsige Arrestanter. Dernæst er der Berøvelse af Retten til Ekstraforplejning, hvilket jo ikke har meget at betyde overfor de allerfleste Arrestanter, da de ikke har Raad til at købe Ekstraforplejning. Endvidere er der Berøvelse af Lys om Aftenen, hvilket maa siges at være et daarligt egnet Middel til at tvinge Arrestanterne til at arbejde; thi det tvinger dem tværtimod til fuldkommen Uvirksomhed, naar de skal sidde i Mørke, og dernæst er det, fængselsmæssigt set, et uheldigt Middel, idet Kontrollen med Arrestanterne bliver vanskeliggjort, naar der er mørkt i Cellen. Endelig er der Berøvelse af Midlerne til Beskæftigelse; men det maa siges at være et meget uegnet Middel til at tvinge en Arrestant til at opfylde sin Arbejdspligt. Tilbage bliver, efter som Arrestreglementet hidtil har været, ikke andet end legemlig Revselse, og det er et Middel, man kun nødtigt gaar til. Det viser sig, at i Tvangsarbejdsanstalterne, hvor man ifølge Straffelovstillæget af 1. April 1905 er berettiget til at anvende legemlig Revselse, er denne aldrig blevet anvendt, og der er mange Arrestinspektører, der meget nødtigt vil anvende legemlig Revselse i Arresthusene. En Følge af, at man nu, hvis dette Lovforslag ophøjes til Lov, indfører et andet egnet Tvangsmiddel for genstridige Fanger, vil blive, at Arrestinspektørerne kan lade være at anvende legemlig Revselse overfor Arrestanterne, naar de ikke vil.

Jeg blev ved Lovforslagets første Behandling spurgt om, hvorledes det Ord „behørigt“ foran „at arbejde“ i Lovforslaget skal forstås, og hvorfra det hidrørte. Jeg skal da oplyse, at Ordet er taget fra Justitsministeriets Bekendtgørelse af 6. September 1905 om Gennemførelse af Straffelovstillæget af 1. April 1905 § 12. I denne Bekendtgørelse staar der: „For saa vidt nogen Arrestant af aabenbar Modvillie undlader behørigt at arbejde, komme de i Reglementet for Arrestvæsenet i Danmark af 7. Maj 1846 fastsatte Straffebestemmelser for Brud paa skyldig Lydighed og Orden i Arresthuset til Anvendelse“. Og efter denne Bekendtgørelse kræves det, for at vedkommende skal siges at arbejde „behørigt“, at han arbejder flittigt og nøjagtigt og er vedholdende i sit Arbejde. Hermed mener jeg at have

givet tilstrækkelig Begrundelse af Anvendelsen af dette Ord, og jeg skal til Slut kun anbefale det stillede Ændringsforslag og Lovforslaget i det hele til det høje Tings Vedtagelse.

Harald Jensen: Jeg takker den højtærede Minister for hans Udtalelser; men jeg kan ikke nægte, at jeg vilde sætte Pris paa, om den højtærede Minister kunde eller vilde være villig til at give Fængselsledelsen, de forskellige Arrestledelser, Meddelelse om, at denne Ændring i det væsentlige er tænkt at skulle sættes i Stedet for legemlig Straf, saaledes at Arrestledelserne bliver klare over, at dette Straffemiddel skal forsøges først, forinden man griber til Legemsstraf. Jeg opfattede ogsaa den højtærede Minister saaledes, at det, der er tilsigtet ved denne Lovbestemmelse, for saa vidt den bliver til Lov, er, at den skal komme til at virke paa denne Maade. Men, som jeg sagde ved første Behandling, er det jo et Spørgsmaal, om de Mennesker, der staar for Ledelsen af disse Anstalter, ogsaa alle vil udføre Bestemmelsen saaledes. Et Sted kan der nemlig staa et overordentlig humant Menneske som Leder af Arresten, et andet Sted kan det være et Menneske, der tænker mindre humant, og overfor disse sidste kunde det efter min Mening være rigtigt, om man lod dem vide, hvad der er Lovens Mening. Derfor vil jeg sætte stor Pris paa, om den højtærede Minister kunde gaa med til, at disse Folk fik at vide, hvad den egentlige Mening med denne Bestemmelse er.

Justitsministeren (Zahle): Det ærede Medlem, som nu talte, har forstaaet min Hensigt med Lovforslaget ganske korrekt. Naar jeg maa ønske, at legemlig Revselse bliver staaende som en Straffearart i Arrestreglementet, saa er det efter min Mening kun at opfatte som en Trusel om, hvad der kan finde Anvendelse i alleryderste Tilfælde. Men det, som her er bragt i Forslag, skal træde ind som et egnet Tvangsmiddel, som bliver forsøgt, forinden man gaar til den legemlige Revselse.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Ændringsforslag Nr. 1 af et Flertal (Udvalget undtagen Nordby) (se Tillæg B. Sp. 2729)

vedtoges uden Afstemning.